

No. 6.

Juni 1913.

:- MAANDBLAD -:

:- UITGEGEVEN DOOR HET NATUURHISTORISCH GENOOTSCHAP IN LIMBURG. :-

Druk: N. V. »STOOMDRUKKERIJ FLORALIA», Assen.

Nieuw voor de Fauna.

Ziezoo! eindelijk hebben we hem dan toch te pakken!

Wien we te pakken hebben?...

'n *Salamander*, waarnaar 'k lang heb gezocht. 't Is geen Landsalamander; ook niet de groote of kleine Watersalamander en evenmin de Alpensalamander. O jé, neen hoor!

Die zijn allemaal, al langer of korter, als inlandsch bekend. Van *mijn* beestje vermoedde ik tot nu toe alleen, dat 't wellicht.... misschien.... men kan nooit weten.... nog 'ns bij ons zou gevonden worden.

En dies ben 'k weken lang naar den „*Molge palmata*” of den *Vinpootsalamander* op zoek gegaan.

Dolgraag ware ik de eerste geweest, die den „Vinpoot” hier te lande had bemachtigd.

Dat is me alevel niet gelukt.

Doch daarom niet getreurd!

Ik mag me troosten met de gedachte, dat ik tenminste nummer één was, die 'n beestje, in Limburg gevangen, als den *Vinpootsalamander* heb herkend.

Hoe of dat in z'n werk is gegaan?....

De heer J. A. Palant, onderwijzer te Brunssum, bracht me, einde April, 'n zevental salamanders, welke hij hier in de buurt had gevangen.

De mooie, roode buikjes van drie hunner deden hen dadelijk kennen als echte, onvervalschte *Alpensalamanders*, waarover ik met 'n paar woorden in 't vorige Maandblad heb gesproken.

De vier andere diertjes ontpopten zich, hoera!.... als de lang gezochte *Vinpootsalamanders*.

„Wie goed uitkijkt, schreef Heimans in de „Levende Natuur”, Januari 1898, heeft kans — ofschoon 'n *heel kleine*, om *Molge palmata*, voor ons land te ontdekken, die ook even over de grenzen voorkomt, *maar zeldzaam*”.

Den heer Palant komt dus de eer toe, ondanks

de „heel kleine kans”, 't „zeldzaam” beestje in ons land te hebben ontdekt.

Want, dat hij me den 27 April l.l. vier *Vinpootsalamanders* heeft gebracht, lijdt geen twijfel.

Dat kan men duidelijk zien aan de kleur der beestjes, aan de gave lijst op den rug der mannetjes, aan de groote, volkomen zwemvliezen, waarmee de achterpooten dezer mannetjes zijn toegerust en niet 't minst aan den langen draad, waarin de staart uitloopt.

Ja, ja, de beestjes zijn echte „Faden-molche”, zooals de Duitschers zeggen.

Ik ben benieuwd of de *Vinpootsalamander*, nu hij maar eenmaal bij ons gevonden is, hier niet meer zal worden aangetroffen.

In ons mooi Limburg is alles mogelijk!

Liefhebbers, die zoekt naar wat er rondscharrelt in slooten en plassen, och toe, let asjeblijft 'ns op deze beestjes.

Raath-Bingelrade.

JOS. CREMERS.

Ornithologische waarnemingen.

Het is voor mij een groot genoegen aan den wensch van den WelEerw. Heer Jos. Cremers, President van het Natuur-Historisch Genootschap in Limburg, te kunnen voldoen en door eenige mijner aanteekeningen de gegevens van den WelEerw. Heer Nillesen, Leeraar te Rolduc, over de „in wilden staat levende vogels van Limburg” (zie Jaarboek 1912), aan te vullen.

Vooreerst moet ik echter opmerken, dat mijne waarnemingen geenszins op volledigheid kunnen aanspraak maken. Daartoe ontbreekt het mij aan tijd. Terecht zegt Leeraar Nillesen: „daartoe moet men dagelijks op post zijn.” Nu kan ik, door werkzaamheden overladen, ten eerste: per week slechts weinige uurtjes aan mijne lievelingsstudie wijden en ten tweede: ben ik eerst sedert ongeveer drie jaren in staat gesteld mij deze weinige uren als 't ware te rooven.